

Už předtím jsem nicméně s Okem uzavřel jinou dohodu. Oko mi v Dračím chrámu zachránilo život – poskytlo mi znalosti potřebné k zacelení pukliny v našem světě. Na oplátku mě přimělo slíbit, že, vyjádřeno jeho vlastními slovy, „pro něj přijdu“.

Netušil jsem, co to znamená, ale teď jsem měl dojem, že hluboko ve své mysli něco... cítím. Náznak emoce, mlhavý záchvěv naléhavosti

(jdi dál jdi dál sleduj sleduj sleduj)

a jediné, co jsem věděl s jistotou, bylo, že tenhle pocit nepochází ze mě. Bylo to Oko, které se se mnou snažilo komunikovat navzdory kouzlu, jímž ho umlčel pan Solomon. Chtělo, abych šel dál.

A to mi dělalo starosti. Nevěděl jsem, co si mám o Oku myslet. Netušil jsem, odkud pochází, jaký je jeho účel ani proč mě tak žene kupředu. Bylo mi jasné, že mu ani v nejmenším nezáleží na nikom z nás. Vnímalo nás jako nástroje, jako figurky v nějaké velkolepé partii, které mohlo využít – nebo obětovat. Ať tedy mělo Oko v úmyslu cokoliv, byl jsem si jistý, že se mi to vůbec nebude zamlouvat.

To všechno každopádně znamenalo, že až dojdeme na konec červené linky, nemusíme najít vůbec nic. Za předpokladu, že vůbec dojdeme na její konec. Hlava se mi točila čím dál víc.

Vidíš? ozval se Stařec. Co jsem ti říkal?

Vzdychl jsem a pokračoval do hloubi lesa.

Vydržel jsem to dalších deset minut. Pak se záře lesní půdy pod mýma nohama rozjasnila.

Zůstal jsem na ni zírat. Vypadalo to, že se blíží...

ŽUCH

protože se opravdu přiblížila. Padl jsem obličejem na zem. „Mmlffgh,“ hekl jsem.

Mého čela se dotkly drobné prsty a stáhly mi pásku přes Oko. Jakmile ho zakryla látka, životní záře lesa zmizela a já jsem neviděl nic než obyčejný, normální svět. Naléhání, které mě pobízelo (*sleduj sleduj sleduj*)

kupodivu zmlklo taky. Místo něj se na kratičký okamžik ozvalo mlhavé podráždění, ale to vzápětí zmizelo se vším ostatním.

Překulil jsem se na záda a vyplivl jsem hlínu. Svět vnímaný Okem zmizel, ale závrať ne. Lesní baldachýn nad mou hlavou nepřestával vířit. A mezi listy jsem kupodivu spatřil svůj vlastní, podivně pokrivený obličej.

Zamžikal jsem. Moje mysl byla natolik zmatená, až jsem si na okamžik pomyslel, že vidím nějaký nový kouzelný efekt Oka. Pak mi ale došlo, co to je.

Byla to Foxtail. Můj „obličej“ byl jen odrazem od dívčiny zrcadlové masky. Klečela nade mnou a nazrzle hnědý ohon jí visel kolem ramene. V jedné ruce držela lucernu a druhou rukou mi cípem košile otírala hlínu z tváří.

Ze všech zvláštností, které jsem po příchodu do Carlowa viděl, byla Foxtailina maska tou nejpodivnější. Celý obličej jí pokrývala destička z naleštěné oceli, podél okrajů přinýtovaná k hlavě. Nebyly v ní štěrbinové pro oči, otvor na ústa, nic. Šlo prostě o hladký, jednotvárný kov.

Netušil jsem, jaké kouzlo jí tu masku připevnilo k obličejí, ani jak s ní může žít. Nikdy jsme ji neviděli jíst. Nebýt toho, jak se jí zvedala a klesala hrud, nemyslel bych ani, že dýchá. Jak jí

přes masku proniká vzduch do plic a zase ven, pro mě představovalo záhadu.

Ocel jí nedovolovala ani mluvit. Místo toho se s námi do-
rozumovala posunky. Teď se mi taky snažila něco říct, ale ne-
dokázal jsem poznat co. Její ruce se mi točily před očima jako
všechno ostatní.

Za ní postával vysoký a štíhlý Gareth a v ruce držel dlouhou
a zvlněnou stříbrnou hůl: dračí hůl pana Solomona. To bylo
jediné, co po tkalci zbylo. Zbytek odpařila prapůvodní magie.

„Ch-chvíli lež klidně,“ řekl Gareth. Trochu koktal a jeho
zadrhávání se zhoršovalo, když byl ve stresu. „Ztratil jsi rov-
nováhu.“

„Vážně?“ zeptal jsem se. „Já myslel, že se mě svět rozhodl
praštit do obličeje.“

Podle zajiskření v Merieliných očích jsem poznal, že má na
jazyku nějaký šleh, ale nakonec se ho rozhodla nevyslovit. *Příliš
se bojí o Lachlana*, pomyslel jsem si, když ho jemně položila na
trávu a kousla se do rtu.

Uvědomoval jsem si stejně dobře jako ostatní, že na tohle
nemáme čas. Ale už jsem nedokázal ani stát. „Dejte mi pár mi-
nut,“ řekl jsem. Zhluboka jsem se nadechl a snažil se nevnímat
čpící pach síry ze sopky za námi. Zavřel jsem oči, aby se svět se
mnou přestal točit. Foxtail mi položila dlaň na rameno. „Ještě
nikdy jsem se nedíval přes Oko tak dlouho.“

Nikdy jsem k tomu ale taky neměl tak pádný důvod. Jak
dlouho Oko čekalo, že po té stopě půjdu?

„Cale,“ řekla Meriel.

„To nebylo pár minut,“ ohradil jsem se.

„Cale.“

„Vážně, copak mě nemůžete nechat odpočívat...“

„Cale!“

Naléhavost v jejím hlase mě přiměla otevřít oči. Svět se více-
méně přestal točit. „Co...?“

Meriel zírala mezi stromy. Sledoval jsem směr její pohledu.

A krev mi ztuhla v žilách.

